

iv. nieuznanie, że żądane dokumenty są nierozdzielnie związane z decyzją o wszczęciu albo niewszczęciu procesu legislacyjnego;

Zarzut 2: Naruszenie prawa poprzez nie stwierdzenie, że w sprawie występuje nadrzędny interes publiczny.

Sąd naruszył prawo ze względu na:

- i. nieuwzględnienie konkretnych interesów publicznych, na istnienie których powoływała się ClientEarth;
- ii. uznanie, że późniejsze ujawnienie żądanych dokumentów wyklucza istnienie nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu żądanych dokumentów;
- iii. stwierdzenie, że ujawnienie innych dokumentów niż dokumenty żądane wyklucza istnienie nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu żądanych dokumentów;
- iv. nieuznanie, że reprezentowany przez ClientEarth interes ma charakter publiczny;
- v. niezinterpretowanie powodów odmowy w sposób ścisły, mając na względzie publiczny interes w ujawnieniu dokumentów, o którym mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽²⁾;
- vi. nieuznanie interesu publicznego w poprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach związanych ze środowiskiem naturalnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43; sprostowania: Dz.U. 2010, L 271, s. 20; Dz.U. 2013, L 333, s. 83).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2015 r. w sprawie T-354/14
Comercializadora Eloro/OHIM-Zumex Group (Zumex), wniesione w dniu 9 lutego 2016 r. przez
Comercializadora Eloro**

(Sprawa C-71/16 P)

(2016/C 191/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Comercializadora Eloro, SA (przedstawiciel: adwokat J.L. de Castro Hermida)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Zumex Group, S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie wniosku dowodowego za wniesiony i dopuszczenie dokumentu przekazanego pod koniec postępowania odwoławczego, który to dokument został ponownie przedstawiony ze skargą, podzielony oraz ponumerowany w dokumentach 1–1, zgodnie ze spisem załączników towarzyszącym skardze;

- stwierdzenie na podstawie dowodu przedstawionego w postępowaniu administracyjnym, że skarżąca (Comercializadora Eloro, S.A.) wystarczająco wykazała rzeczywiste i faktyczne używanie w rozpatrywanym okresie i na rozpatrywanym terytorium swojego znaku towarowego JUMEX w odniesieniu do soków owocowych z klasy 32;
- po uznaniu, że wnosząca sprzeciw (skarżąca) wykazała używanie znaku towarowego cieszącego się pierwszeństwem, odmówienie zarejestrowania zgłoszonego znaku towarowego ZUMEX dla wszystkich towarów z klasy 32 z powodu istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia konsumentów w błąd wynikającego ze współistnienia na rynku dwóch znaków towarowych ze względu na podobieństwo nazwy i identyczność konkurencyjnego zastosowania tych znaków.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ oraz zasady 22 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego⁽²⁾

Wydział Sprzeciwów EUIPO uznał, że dowód używania przedstawiony przez wnoszącą sprzeciw (skarżącą) osiągnął wystarczające minimum, aby można było stwierdzić, że znak towarowy był faktycznie używany w rozpatrywanym okresie na danym terytorium

Wyrażone w zaskarżonym wyroku wątpliwości dotyczące kwestii rzeczywistego znalezienia się towarów sprzedawanych przez holenderską spółkę „Nidera General Merchandise, BV” na terytorium Unii Europejskiej są oparte wyłącznie na poszlacie, a mianowicie na stronie internetowej tej spółki, dostępnej pod adresem www.ngm-int.com, na której spółka ta wskazuje, że jej działania handlowe są nakierowane na kraje Afryki Zachodniej.

Należy odmówić mocy dowodowej wyciągom pochodzącym z tej strony, ponieważ zostały one pobrane w momencie, w którym przedstawienie tego dowodu zostało poddane kontroli, czyli w dacie bliskiej dniu 5 sierpnia 2011 r., a zatem osiem lat po rozpoczęciu okresu relewantnego z punktu widzenia dowodu używania i trzy lata po zakończeniu tego okresu. Tymczasem działalność handlowa omawianej spółki i geograficzny zakres jej działań mógł się znacznie zmienić. Logika prawna narzuca, by dowód, który jest przedstawiany celem obalenia twierdzenia o używaniu znaku towarowego dotyczył także rozpatrywanego okresu, a nie odnosił się wyłącznie do lat późniejszych.

Przedstawione jako dowód faktury wskazują, że holenderska spółka „Nidera General Merchandise, BV” z siedzibą w Rotterdamie jest nie tylko nabywcą towarów, ale również spółką, która składa je sprzedany towar, co sugeruje, że towar ten został wwieziony na terytorium Unii Europejskiej.

Wnosząca sprzeciw (skarżącą) przedstawiła dowody świadczące o jej przynależności do grupy przedsiębiorstw „Nidera”, posiadającej oddziały w kilku państwach europejskich, w tym w Hiszpanii oddział „Nidera Agro Comercial, S.A.”, co stanowi istotną przesłankę, by uznać, że towar nabyty przez tę spółkę był przeznaczony na rynek europejski.

Ponieważ wnosząca sprzeciw (skarżącą) wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu w zakresie używania jej znaku towarowego, a używanie to zostało wykazane za pomocą faktur, które poświadczają sprzedaż towarów wyróżniających się dzięki znakowi towarowemu, należałoby odwrócić ciężar dowodu dla twierdzenia dotyczącego wirtualnego charakteru tego dowodu, ponieważ to na spółce zgłaszającej znak towarowy do rejestracji powinien spoczywać ciężar dowodu – wykraczający poza zwykłe domysły i spekulacje – na okoliczność niewystarczającego charakteru przedstawionego dowodu.

Zarzut drugi: naruszenie art. 15 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Okoliczność, że holenderska spółka „Nidera Agro Comercial, BV” pojawia się na fakturach jako podmiot składający towar, wyklucza, że towary zostały objęte przez organy celne Unii Europejskiej systemem zewnętrznego tranzytu celnego, i skłania do uznania, że faktycznie doszło do wprowadzenia towaru na rozpatrywane terytorium, nawet jeżeli następnie towary te zostały eksportowane do Afryki.

W zaskarżonym wyroku nie uwzględniono argumentu, zgodnie z którym import w wyłącznym celu dalszego eksportu stanowi rzeczywiste używanie znaku towarowego, uzasadniając to tym, że taka działalność nie pozwala na wykreowanie lub utrzymanie udziałów w rynku. Niemniej zachodzi tu identyczność z hipotezą przewidzianą przez art. 15 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a mianowicie umieszczanie znaku towarowego wyłącznie w celu wywozu – działalność, która także pozwala na wykreowanie lub utrzymanie udziałów w rynku na terytorium Unii.

Zarzut trzecie: naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

Z przywołanego artykułu oraz z orzecznictwa wynika, że ogólną zasadą jest dopuszczanie argumentów i dowodów, nawet jeżeli zostaną przedstawione po terminie, wobec czego przyznane EUIPO uprawnienia dyskrecjonalne należy interpretować w sposób zawężający i wymagać od niego uzasadnienia wyjaśniającego odmowę takich argumentów i dowodów. Uprawnienia dyskrecjonalne nie oznaczają arbitralności i subiektywizmu.

Nowe faktury i etykiety na opakowania przedstawione na zakończenie postępowania odwoławczego w dokumentach 1–7 mają fundamentalne znaczenie, ponieważ – jako że zostały wystawione przez inne spółki europejskie – pozwalają na rozwianie wątpliwości dotyczących faktur wystawianych przez holenderską spółkę „Nidera General Merchandise, BV”.

Przy przedstawianiu dowodu używania swojego znaku towarowego wnosząca sprzeciw (skarżąca) napotkała trudności chronologiczne – dowody były gromadzone trzy lata po tym używaniu – i geograficzne – wnosząca sprzeciw (skarżąca) jest spółką meksykańską, której działalność koncentruje się w głównej mierze na kontynencie amerykańskim.

Analiza zaistniałych okoliczności chronologicznych i geograficznych oraz fundamentalne znaczenie przedstawionych z opóźnieniem dokumentów dla rozstrzygnięcia sporu powinny być skłonić EUIPO do dopuszczenia tych dokumentów i do uznania za wykazane faktycznego i rzeczywistego używania znaku cieszącego się pierwszeństwem, na który powołano się w sprzeciwie. EUIPO powinien był przeprowadzić niezbędne porównanie między spornymi znakami towarowymi, aby ustalić istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia konsumentów w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Udine (Włochy)
w dniu 24 lutego 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Giorgio Fidenato i in.****(Sprawa C-111/16)**

(2016/C 191/10)

*Język postępowania: włoski***Sąd odsyłający**

Tribunale di Udine

Postępowanie karne przeciwko

Giorgio Fidenato, Leandro Taboga i Luciano Taboga

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 ⁽¹⁾ Komisja jest zobowiązana, w sytuacji gdy zwróci się do niej o to państwo członkowskie, przyjąć środki nadzwyczajne w rozumieniu art. 53 rozporządzenia nr 178/2002, nawet jeśli uznaje, że w odniesieniu do określonych produktów żywnościowych lub pasz nie występuje istotne i oczywiste ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska naturalnego?
- 2) W sytuacji gdy Komisja powiadomi państwo członkowskie, które zwróciło się do niej, o przeprowadzonej ocenie, która jest sprzeczna z wnioskami tego państwa i która teoretycznie wyklucza konieczność przyjęcia nadzwyczajnych środków oraz nie przyjmie z tego powodu środków nadzwyczajnych w rozumieniu art. 34 rozporządzenia nr 1829/2003 ⁽²⁾, o których wprowadzenie zwróciło się do niej to państwo członkowskie, to czy państwo to może zgodnie z art. 53 rozporządzenia nr 178/2002 przyjąć tymczasowe środki nadzwyczajne?
- 3) Czy względy odnoszące się do zasady ostrożności, niezwiązane z istotnym i oczywistym ryzykiem dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska naturalnego w odniesieniu do stosowania produktów żywnościowych i pasz mogą uzasadnić przyjęcie tymczasowych środków nadzwyczajnych przez państwo członkowskie w rozumieniu art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003?